

Bilag til Bet. o. Lovf. om Saltvandsfiskeri.

Foruden det ret meningsløse heri maa vi i øvrigt hertil bemærke, at man meget vel paa visse Tider af Aaret, naar det ikke er for mange Kuttere ad Gangen, kan gaa til Hamborg og faa en god Pris for Fisken, men skulde hele Fiskerflaaden fra Esbjerg stadig søge til Hamborg, vilde Resultatet ganske sikkert blive et stort Minus.

Foruden at det altid vil være et stort Spild af Tid, maa det tillige erindres, at for overhovedet at kunne bringe en Last Rødspætter levende til Hamborg man maa have gunstig Vind og Vejr.

Man maa tillige huske paa, at vi kun ere Fiskere og ikke fuldt udlærte Navigatører, som kunne sejle rundt Udlandets Kyster, for at søge vor Fangst afsat.

Men i øvrigt maa vi overfor en saadan Henviisning bemærke, at saa er det jo ikke Fisken, man særlig vil frede, men kun et Princip man kæmper for, idet man akkurat lige saa godt og med langt større Raison kan tillade, at Undermaalsfisken sendes til Udlandet i en Jernbanevogn.

Foruden hvad der ellers er sagt om Fiskeriet, er det heller ikke hen i Vejret med de smaa Rødspætters Værdi som Handelsvare. Til det indre Tyskland faas der til de fleste Tider en Pris, der varierer mellem 15 og 35 Øre pr. Pd.

I øvrigt maa vi erkende, at vi staa ganske uforstaaende overfor det i højeste Grad mærkelige Forhold, at Lovgivningsmyndighederne i forskellige Retninger, i hvert Fald i nogen Grad, hjælpe og støtte Fiskeriet, idet man erkender dets Betydning for en stor Befolkning, men samtidig lægger saadanne Hindringer i Vejen for Fiskeriets Udøvelse, at denne bliver omtrent umulig.

Thi det er aldeles utvivlsomt, at faa vi en Fiskerilov som foreslaaet, og skal denne overholdes, hvilket vel maa være Hensigten, saa er med det samme ethvert Rødspættefiskeri fra Esbjerg en *absolut* Umulighed.

Vort Fiskeri foregaar som Regel fra 10 til 70 Kvartmil til Søs og meget sjældnen indenfor den 3 Kvartmils territoriale Grænse.

I Virkeligheden kan man altsaa ikke forbyde os at fiske eller fastsætte Regler eller Grænser for vort Fiskeri, men hvorfor saa forbyde os at føre vor Fangst i Havn, til vort Hjemsted, hvor baade Stat og Kommune have betydelig Fordel af vort Erhverv.

Til Slut maa vi atter pege paa, at vi kun forlange Tilladelse til at bringe vor Fangst i Land og at det tillades, at vi her frasortere det, der holder det for Danmark gældende Maal, og at det øvrige, som er over 6½ Tomme, forsendes til Udlandet.

Vi tillade os at nære det Haab, at det høje Udvalg vil tage Sagen under den nøjeste og velvilligste Overvejelse, og at Resultatet heraf maa blive gunstigt for os.

Esbjerg, den 23. Marts 1907.

I Bestyrelsen for Esbjerg Fiskeriforening.

P. B. V.

Chr. Bank,
p. T. Formand.